

[Arne Christiansen]

lægger et mere afbalanceret syn på Genèveforhandlingerne. Hvorfor accepterer man blankt Sovjets udgangspunkt, men afviser det amerikanske? Hvorfor er socialdemokratiet mere skeptisk over for Reagans regering end over for Andropovs? Bekymrer det ikke socialdemokratiet, at Sovjets svar på det vestlige forhandlingstilbud var en accelerering af produktion og opstilling af SS-20 raketter rettet mod Europa?

Disse spørgsmål fører til endnu et: hvad ligger der dybest set bag socialdemokratiets seneste manøvre? Jeg noterer mig med tilfredshed, at hr. Lasse Budtz sluttede sit indlæg med endnu en gang at bekræfte, at heller ikke socialdemokratiet mener, at der er noget alternativ til NATO. Jeg kan alligevel ikke undlade at referere til den artikel, som tidligere udenrigsminister K. B. Andersen i dag har skrevet i Berlingske Tidende. Har den tidligere udenrigsminister ret, når han i dag spørger, om Danmark er på vej ud af NATO i den forstand, at flertallet bag alliancepolitikken kan være ved at smuldre?

Jeg synes, at den socialdemokratiske ordfører ikke bør forsømme en god lejlighed, nemlig debatten her i dag, til uddybende at kommentere dette og i denne forbindelse heller ikke at glemme at pege på, hvad et eventuelt – jeg siger altså: et eventuelt – alternativ i så fald vil være. Skulle det være et konventionelt europæisk forsvar som for kort tid siden antydet af den tidligere statsminister Anker Jørgensen, og er socialdemokratiet da i givet fald parat til at betale prisen? Hvis det skulle blive et ja, så måtte det første skridt jo blive, at 11 mands udvalget straks skulle stoppe forhandlingerne om en nedskæring af det danske forsvarsbudget og hele budgettet tages op til fornyet behandling.

Jeg tror, og jeg håber, at venstre og socialdemokratiet stort set er enige om de overordnede mål, som jeg indledende nævnte på baggrund af udenrigsministerens besvarelse, men for at få tingene på plads, når det gælder Danmarks sikkerhedspolitik og den hidtidige store politiske opbakning bag denne, vil jeg gerne høre den socialdemokratiske ordførers svar på mine spørgsmål.

Med hensyn til dagsordenforslaget forekommer indholdet mig moderat, og efter min vurdering anfægter det ikke udenrigsministerens besvarelse, så venstre vil være i stand til at stemme for det.

Gert Petersen (SF):

Det er udmærket, at socialdemokratiet har rejst denne forespørgsel. Vi har i SF med tilfredshed set, at socialdemokratiet har nærmet sig vort standpunkt i den forstand, at det har udviklet en mere kritisk holdning til den såkaldte dobbeltbeslutning og den måde, USA forvalter den på i Genève.

Der er stadig væk den forskel, at SF er imod dobbeltbeslutningen. Selvfølgelig er vi ikke imod forhandlinger, men de kunne være kommet i gang længe før uden dobbeltbeslutningen. Det ville NATO ikke. I stedet besluttede NATO at opstille de 572 nye raketter, et skridt, der vil øge spændingen uhørt i Europa, et skridt, der umiddelbart kan sammenlignes med Sovjets raketstationering på Cuba i 1962, og man kan så tænke tilbage på, hvilken krise det medførte. Altså bedst var det, om raketbeslutningen aldrig var taget. Vi har helt den samme opfattelse som statsministeren i en af NATO-staterne, nemlig Grækenland, Papandreou, og hans opfattelse og vores opfattelse går ud på, at den beslutning bør tages af bordet.

Lige nu samler interessen sig jo om forhandlingerne i Genève, fordi der er en reel mulighed for, at de kan føre til, at udstationeringen slet ikke finder sted, men den mulighed bliver kun til virkelighed, hvis USA grundlæggende ændrer sin kurs under forhandlingerne. Det ønsker regeringen herhjemme ikke. Hvad fatter Reagan gør, er åbenbart altid det rigtige for den danske regering – jeg var lige ved at sige: for enhver dansk regering, uanset hvilke partier der er i den, uanset hvad det er, han gør.

Inden jeg nu vender mig til forhandlingsituationen, er jeg nødt til, for at undgå at blive misforstået, at forudskikke følgende: jeg anser ikke de sovjetiske ledere for engle. På visse områder opererer Sovjetunionen fuldkommen som USA gør det, intervenserer i andre stater, våger skinsygt over sin egen interessesfære, tror på terrorbalancen og kører med i kaprustningsspiralen. Moderniseringen af de sovjetiske mellemdistanceraketter er et af eksemplerne herpå. Da USA havde udskiftet sine u-bådsbaserede Polarisraketter, hvoraf en masse pegede mod mål i Sovjetunionen og Østeuropa, med de mere moderne Poseidonraketter, ja, så skulle Sovjet følge efter og begyndte at udskifte sine